

Altın Tukan

Yavuz DEMİRKİRAN

Altın Tukan

Yavuz DEMİRKİRAN

Yeşil ormanın derinliklerinde, sarmaşıkların ip gibi sallandığı ve güneş ışığının yaprakların arasından damladığı yerde Tukan Tiko yaşardı. Tüyleri parlak siyah, göğsü bembeyazdı ve gagası —ah, gagası!—cılalı altın gibi parlardı. Sabah ışığı ona değdiğinde bütün orman pırıldardı. Tiko orman evini severdi, ama gün boyu ona bakılmasından hoşlanmazdı.

Her sabah hayvanlar Tiko'nun parlak gagasını hayranlıkla görmek için toplanırdı. "Ne kadar parlak!" diye cıvıldardı papağanlar. "Güneş gibi ısıldıyor!" diye kıkırdardı maymunlar. Yavaş ve bilge yaşlı kaplumbağa Oldo bile buruşuk yeşil başını sallayıp, "Bunca yılımda böyle bir gaga görmedim," dedi. Tiko kibarca gülümsedi, ama içinden bir değişiklik olsun diye başka bir şeye bakmalarını dilerdi.

Maymun anne Mina, Tiko'nun sessiz iç çekişini fark etti. Kıvrık kuyruğunu bir dala dolayarak yanına sallandı ve "Neden üzgünsün, küçük dostum?" diye sordu. Tiko siyah kanatlarını silkti. "Herkes sadece gagamı görüyor," dedi. "Ne düşündüğümü ya da nasıl hissettiğimi hiç sormuyorlar." Anne Mina usulca başını salladı. "Gerçek değer nasıl göründüğümüzde değil," dedi, "içimizde taşıdığımız şeydedir."

O öğleden sonra Tiko su içmek için nehre uçtu. Sarkan kulaklı, küçük mavi yaprak atkılı, krem rengi minik tavşan Pip'in yanından geçti. Pip kocaman yuvarlak gözlerle Tiko'nun gagasına baktı. "Ne kadar parlak!" diye fısıldadı Pip. Tiko yine iç çekti. "Evet," dedi yumuşak bir sesle. "Öyle." Keşke biri altın gagası yerine onun iyi kalbini fark etseydi.

Sonra gökyüzü grileşti. Bulutlar öfkeli yastıklar gibi üst üste yığıldı ve rüzgâr ulumaya başladı. Anne Mina ağaçların tepesinden, "Büyük bir fırtına geliyor! Sıkı tutunun!" diye bağırdı. Hayvanlar saklanacak yer bulmak için koşuşturdu. Tiko ilk iri yağmur damlalarının parlak gagasına pıt pıt düştüğünü hissetti. Tüylerini kabarttı ve fırtınanın çabucak geçmesini umarak bekledi.

Ama yağmur durmadı. Durmadan yağdı ve nehir giderek yükseldi. Kısa süre sonra su ormanın içinden hızla aktı, ağaç gövdelerinin etrafında döndü ve patikaları çamurlu derelere çevirdi. "Orman seli geldi!" diye bağırdı Oldo, gözlükleri buğulanmıştı. "Herkes yüksek bir yere çıkmalı!" Hayvanlar paniğe kapıldı. Bazıları yüzemiyordu. Bazıları tırmanamayacak kadar küçüktü. Su yükselmeye devam ediyordu.

Tiko selin üstünde uçtu, altın gagası gri yağmurda bile parlıyordu. Pip'in minik bir çamur adacığında korkudan titreyerek mahsur kaldığını gördü. "İmdat!" diye ciyakladı Pip. "Ben yüzemem!" Tiko hiç düşünmeden aşağı süzüldü. "Ayaklarıma tutun!" diye seslendi. Pip, Tiko'nun küçük patilerine tutundu ve Tiko kanatlarını var gücüyle çırparak küçük tavşanı güvenli, kuru bir tepeye taşıdı.

Sonra Tiko yüzen bir kütüğe tutunmuş bir fare ailesi gördü. Minik sesleri kükreyen suyun üzerinden ciyaklıyordu. Onlara uçtu ve "Sırtıma çıkın!" dedi. Fareler tek tek sırtına tırmandı. Tiko'nun kanatları ağrıyordu, ama durmadı. Onları da Pip'in kocaman, minnettar gözlerle beklediği aynı güvenli tepeye taşıdı.

Yağmur yağmaya devam etti ve Tiko uçmaya devam etti. Bir daldan titreyen bir kertenkeleyi ve kovuk bir kütükten sıırıslıklam bir sincabı kurtardı. Her seferinde yumuşak bir sesle konuştu: "Artık güvendesin. Seni tuttum." Tepedeki hayvanlar sessizleşti, altın gagalı tukanın kendi güvenliğini defalarca tehlikeye atışını izlediler. Anne Mina onların yerleşmesine yardım etti, sıcak sesi korkularını yatıştırdı.

Kaplumbağa Oldo, Tiko'nun taşıyamayacağı kadar ağırdı. Yosunlu kahverengi kabuğunun etrafında su yükseliyordu. "Ben çok yaşlı ve yavaşım," dedi Oldo üzgün bir sesle. Ama Tiko'nun bir fikri vardı. "Anne Mina, güçlü bir sarmaşık bulabilir misin?" Anne Mina ağaçların arasından sallanıp uzun, kalın bir sarmaşık getirdi. Tiko onu Oldo'nun kabuğuna bağladı ve maymunlarla birlikte yaşlı kaplumbağayı güvenli bir yere çektiler.

Sonunda yağmur çiseleyecek kadar yavaşladı ve sel nehre geri çekilmeye başladı. Hayvanlar kuru tepede güven içinde toplandılar. Pip, Tiko'ya yaklaşıp fısıldadı: "Gagan parlak, ama kalbin daha da parlak." Tiko'nun yuvarlak kara gözleri mutlu yaşlarla parladı. Kendini hiç bu kadar yorgun—ya da bu kadar sevinçli—hissetmemiştir.

Anne Mina herkesi etrafına topladı. "Bugün," dedi, "gerçek değerin neye benzediğini gördük. O ne parlak bir gaga ne de güzel bir tüydür. O, korksa bile başkalarına yardım eden bir kalptir." Hayvanlar başlarını salladı. Tiko'ya yeni bir saygıyla baktılar—sadece altın gagası için değil, cesareti ve iyiliği için.

Kaplumbağa Oldo minik gözlüklerini düzeltti ve yavaş, bilge sesiyle konuştu. "Parlak bir gaga görmek güzeldir," dedi, "ama şefkatli bir kalp gerçek değerdir. Bunu unutmayın, küçükler." Hayvanlar Tiko'yu alkışladı. Bu kez sadece gagasına bakmıyorlardı. Onları kurtaran dostu alkışlıyorlardı.

Tiko içten içe ısındı. Sadece görünüşüyle tanınmaktan yorulmuştu. Şimdi hayvanlar onu gerçekte olduğu gibi görüyordu: başkalarını önemseyen, iyi ve cesur bir tukan. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Yardım edebildiğim için mutluyum." Pip, Tiko'nun bacağına sarıldı ve fareler çimenlerden el salladı. Tiko gülümsedi ve altın gagası daha da parlak göründü.

O günden sonra orman farklı hissettirdi. Hayvanlar hâlâ Tiko'nun parlak gagasına hayrandı, ama artık gününün nasıl geçtiğini de soruyor ve hikâyelerini dinliyorlardı. Tiko sadece görünüşüyle değil, kim olduğuyla tanınmaktan mutluydu. Ve ne zaman yeni biri gelse, Anne Mina gülümseyip, "Sadece ne giydiklerine değil, ne yaptıklarına bakın," derdi.

Orman seli çoktan geçmişti, ama dersi kaldı. Tiko ve arkadaşları nehir kenarında güven içinde oynadılar. Pip yeni mavi yaprak atkısını taktı ve Oldo büyük bir incir ağacının gölgesinde hikâyeler anlattı. Tiko üstlerinde uçtu, altın gagası güneş ışığını yakaladı. Artık gerçek değerın iyilikten geldiğini biliyordu ve bu, hepsinin en güzel hazinesiydi.